

## 64.

*Måttligt.*

1. Kä - ra du, jag är ju bun - den,  
 Kan ej själl - - ver los - sa mig. Men  
 gif - ve gud, jag lef - va kun - de  
 Till den da - gen, jag fin - - ge dig!

2. Bädda mig bredvid din sida,  
 Att jag roligt sofva må,  
 Så slipper jag all sorg och kvida,  
 När hos dig jag hvila får!
3. Himlen har väl så beslutit,  
 Att jag aldrig skall bli fri  
 I från de band, jag själf har knutit,  
 Och de öden, jag är uti.
4. Väl det synes fåfångt vara,  
 Men hvem vet, hvad gud, han vill;  
 Ty härren, som hafver så många parat,  
 Kan ock lägga sin hand härtill.

5. Du har fått mitt enda hjärta,  
 Som jag fått utaf min mor,  
 Det har gjort mig mycken smärta,  
 Större än som någon tror.
6. Dina blå ögon har mig lockat,  
 Din gestalt har fångslat mig.  
 För all den kärlek, jag till dig burit,  
 Aldrig kan jag svika dig.
7. Gångar du dig i lunden gröna,  
 Skola träden buga sig,  
 Blad och älsklingsblommor sköna  
 Skall på vägen strös för dig.
8. När jag först på kärlek tänkte,  
 Var det visserligen dig.  
 Då du mig ditt hjärta skänkte,  
 Satte jag min lit till dig.
9. Ja, ditt namn, det vill jag skära,  
 Skrifva uti elfenben,  
 Ja, ditt namn, det vill jag bära  
 I mitt hjärta, tills jag dör.
10. Ändtligen har jag seger vunnit,  
 Nu har jag fått min önskan fram,  
 Nu har jag vatten fått på kvarnen,  
 Som förr har stått på torra land.
11. Med alla fåglar vill jag sjunga,  
 Sjunga glader med stor fröjd.  
 Blir du trogen in i döden,  
 Går min själ till himlens höjd.